

vyplácti měsíční určité částky. Pro přípustnost pořadu práva jest rozhodným žalobní důvod a, an žalobní důvod jest soukromoprávní smlouvou, jest pořad práva přípustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a dovolací stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. Rozhodující pro posouzení otázky přípustnosti pořadu práva musilo býti, že žalobci zakládají žalobní nárok na smlouvě se žalovaným ze dne 13. ledna 1931, nikoliv na úředním nařízení. Zavázala-li se soukromoprávní osoba jiné soukromoprávní osobě ku plnění určitých peněžitých částek za účelem volného nakládání, jde o soukromoprávní poměr (§§ 1, 859 a 861 obč. zák.), a to i tehdy, když podnětem smlouvy byl přímo nebo nepřímo příkaz orgánu veřejné správy. Podle § 1 j. n. vykonává se však soudní moc v občanských právních věcech zpravidla řádnými soudy. Vše, co dovolací stěžovatel rozvádí v dovolacím rekursu, týká se v podstatě platnosti pokud se týče odporovatelnosti smlouvy, jež jest podkladem žalobního nároku, tudíž hledisek, jež musí zůstatí mimo úvahu při řešení otázky přípustnosti pořadu práva, a netřeba se proto zabývatí příslušnými úvahami dovolacího rekursu v tomto období sporu.

Čís. 13014.

Rekurs Státního pozemkového úřadu, podaný po uplynutí rekursní lhůty, je opožděný, třebaže je v něm uplatňována nepřípustnost exekuce z důvodu, že se exekuce nesrovnává s účelem pozemkové reformy.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, R I 1091/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou správou přidělových nemovitostí. Rekursní soud odmítl rekurs Státního pozemkového úřadu, ježto byl podán po uplynutí osmidenní rekursní lhůty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Státního pozemkového úřadu.

Důvody:

Není opory v zákoně pro názor dovolacího rekurenta, že jeho rekurs, protože byla v něm uplatňována nepřípustnost exekuce z důvodu, že se exekuce nesrovnává s účelem pozemkové reformy, že tedy šlo o rekurs z důvodu veřejnoprávního, nebyl opožděný, i když byl podán po uplynutí rekursní lhůty § 65 ex. ř. Odmítnuv proto rekurs po lhůtě podaný pro opožděnost, rekursní soud nepochybil.

Čís. 13015.

Předmět sporu, jímž se domáháno odčinění všech právních účinků rozsudku pro zmeškání (actio doli, založená na obmyslném získání rozsudku pro zmeškání), nezáleží v penězích a byl žalobce povinen jej

oceniti. Ocenil-li žalobce předmět sporu nad 300 Kč, nejde o věc nepatrnou, třebaže v původním sporu nepřesahovala hodnota sporu 300 Kč.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, R I 1119/33.)

Rozsudkem pro zameškání ze dne 29. srpna 1931 byl nynější žalobce uznán povinným zaplatiti žalovanému 300 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce, by rozsudek pro zameškání ze dne 29. srpna 1931 byl prohlášen za právně bezúčinný. Předmět tohoto sporu ocenil žalobce na 400 Kč. *Procesní soud* prvního stolu žalobu zamítl. *Odvolací soud* odmítl odvolání. *Důvody*: Žalobce ocenil sice v souzeném případě předmět sporu na 400 Kč vzhledem k nákladům procesním a exekučním. Leč předmětem sporu jest v podstatě peněžitá suma, jejíž zaplacení chce žalobce od sebe odvrátiti žalobou, o niž tu jde, právě tak, jak jest tomu při žalobách podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř. Jest tudíž pro ocenění předmětu sporu rozhodným jen peníz 300 Kč, k němuž nelze připočísti příslušenství. Ježto však předmět sporu nepřevyšuje hranici stanovenou v § 448 c. ř. s., jde v souzeném případě o nepatrnou věc, v níž lze podle § 501 c. ř. s. napadati rozsudek prvního soudu odvoláním jen z důvodů zmatečnosti uvedených v § 447 čís. 1 až 7 c. ř. s. Ježto taková zmatečnost nebyla uplatněna, jest odvolání nepřípustné. Odvolání jest však i opožděné, ježto rozsudek byl prohlášen při ústním jednání dne 7. dubna 1933 v přítomnosti obou stran, byl proto podle § 452 c. ř. s. účinným proti oběma stranám již od tohoto dne. Odvolání podané teprve dne 25. května 1933 jest proto opožděné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k použitému odmítacímu důvodu, o odvolání rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud mylně posoudil povahu žaloby, vysloviv právní názor, že prý jde v podstatě o žalobu ve věci nepatrné. Vždyť žalobce domáhá se žalobou odčinění všech právních účinků rozsudku pro zmeškání okresního soudu v T. ze dne 29. srpna 1931 a jde zřejmě o t. zv. *actio doli*, založenou na obmyslném získání — *fraudulosního* — rozsudku pro zmeškání. Nynější spor nemá s původním rozsudkem co do předmětu sporu nic společného. Předmět sporu v této rozepři nezáleží v penězích a žalobce byl povinen podle § 226, druhý odstavec c. ř. s. a § 56 druhý odstavec j. n. jej oceniti, což učinil částkou 400 Kč. Nejde tu tedy vůbec o věc nepatrnou, nepřesahující hodnotu 300 Kč (§ 448 c. ř. s., v doslovu zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.), a odvolací soud neprávem posuzoval běh lhůty odvolací a otázku včasnosti i přípustnosti odvolání podle předpisů pro věci nepatrné.

Čís. 13016.

Ve sporu proti (tichému) společníku o zaplacení společenského podílu, nemůže se žalovaný domáhati zrušení společnosti.